

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. S. S.**
státní příslušnost Afghánská islámská republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní

Lhoty

zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., sídlem 190 00
Praha 9, Kovářská 4

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR

sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2020 č. j. OAM-55/LE-BE01-BA04-2020, o zajištění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46 a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 3. 10. 2020.
2. Žalobce namítal, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy povinnost osobně se hlásit Ministerstvu vnitra ČR ve stanovené době. Žalovanému vytkl, že vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, např. možnost přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu. Tím zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Dle žalobce žalovaný se zabýval použitím mírnějších opatření stručně a pouze v jednom odstavci, což nesplňuje náležitosti odůvodnění. Poukázal také na to, že žalovaný jenom rekapituluje jeho pobytovou historii a konstatuje, že v jeho případě nemohou být účinně uplatněna mírnější donucovací opatření, aniž by svou úvahu podpořil dostatečnou argumentací, proč by k naplnění účelu zajištění nepostačovalo užití zvláštních opatření. Namítal také, že v napadeném rozhodnutí žalovaný zmiňuje jenom skutečnosti, které svědčí v jeho neprospěch a úplně opomíjí vzít v potaz skutečnosti, které svědčí v jeho prospěch. Žalovanému rovněž vytkl, že jej ani nevyslechl a omezil se na zjištění policie v řízení o správním vyhoštění a zajištění, které ale plní jiný účel než je omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu. Samotný neoprávněný pobyt nemůže být považován za hlavní argument, který by odůvodnil jeho izolaci od společnosti. Namítal rovněž, že žalovaný argumentaci o existenci oprávněných důvodů pro závěr, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, opírá pouze o tvrzení, že se na území České republiky zdržoval neoprávněně. Poukázal na to, že v rámci podání vysvětlení před jeho zajištěním sdělil, že jeho otec byl zavražděn při soukromoprávním rodinném sporu o majetek a že on sám se obává o svůj život z důvodu právě trvajícího sporu. Nejprve proto utekl s celou svou rodinou v rámci Afghánistánu, rodina měla strach obrátit se na policii, v zemi se necítil bezpečně, tak se rozhodl vlast opustit. Dle žalobce s ohledem na uvedené okolnosti nelze dospět k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Pokud jde o závěr žalovaného, že o mezinárodní ochranu bylo požádáno jenom účelově, namítal žalobce, že neexistuje jakákoliv povinnost o mezinárodní ochranu žádat okamžitě při vstupu do České republiky. Žádost může být podána fakticky kdykoliv, pokud objektivně existují důvody pro její podání. Žalovaný dle žalobce nepostupoval dle § 2 odst. 4 a odst. 3 správního řádu. To hlavní, co správní orgán hodnotil, je skutečnost, že na území ČR pobýval bez pobytového oprávnění. Ovšem okolnosti ostatní nevzal dostatečně v úvahu.
3. Další výhrady žalobce se vztahovaly k délce trvání zajištění. Žalovaný neuvedl, na základě jakých podkladů bude rozhodovat v téměř maximální možné době, kterou lze využít. Délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců by neměla být využívána paušálně, ale měla by odpovídat individuálním okolnostem případu. Z rozhodnutí musí být zřejmé, jak dlouho je žadatele o azyl nezbytné držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv jak dlouho je to

maximálně možné. Délka trvání zajištění není v dané věci přiměřená a budí dojem účelovosti. Závěrem žalobce žalovanému vytkl, že napadené rozhodnutí postrádá náležitosti řádného odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR a v jednotlivých odstavcích poskytuje velice stručnou argumentaci, což však nelze považovat za řádné odůvodnění rozhodnutí dle citovaného zákonného ustanovení.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, z nichž vycházel a které nenásvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. Žalovaný v podrobnostech odkázal na shromážděný spisový materiál. Vyslovil názor, že postupoval v souladu s právními předpisy.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 14. 6. 2020 č. j. KRPU-97081-24/ČJ-2020-040022-SV-ZZ byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění a umístěn do ZZC Bělá – Jezová za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem byla skutečnost, že dne 12. 6. 2020 byla kontrolována totožnost žalobce v mezinárodním vlakovém spoji jedoucím z Prahy do Berlína. Žalobce nebyl schopen prokázat se žádným cestovním dokladem. Následnou lustrací pak bylo zjištěno, že mu nebylo vydáno žádné platné oprávnění k pobytu. Žalobce tedy na území ČR pobýval bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce do protokolu o podání vysvětlení dne 13. 6. 2020 uvedl, že pochází z Afghánistánu, který opustil před rokem za pomoci převaděčů. Cestoval přes Írán do Turecka a následně do Řecka. Tam zůstal asi 3,5 měsíce. Poté odešel přes Makedonii do Srbska. Na otázku správního orgánu, proč nezůstal v první bezpečné zemi, tedy v Řecku, žalobce odpověděl, že v Řecku není práce a v Německu, které bylo cílem jeho cesty, má tetu. Cestu popsal dále tak, že v Srbsku nastoupil do nákladního automobilu. Po třech dnech z kamionu vystoupil a utekl. Zakoupil si jízdenku do Prahy, kde přestoupil na mezinárodní vlak do Berlína. Ve vlaku byl zadržen policií. K důvodům odchodu z vlasti sdělil, že měl problémy s bratranci kvůli dělení majetku. Tvrdil, že po dělení majetku byl zabit jeho otec. Jeho rodina se domnívá, že se tak stalo na objednávku bratranců. Uvedl, že do Afghánistánu se bojí vrátit s argumentací, že i jeho by mohli bratranci zabít, protože by si mohli myslet, že si chce nárokovat majetek. Prohlásil také, že s úřady problém nemá a nic mu od nich nehrozí. V České republice nikoho nemá. Nemá zde ani žádné kulturní či společenské vazby. Cílem jeho cesty je Německo.
7. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 6. 2020 č. j. OAM-55/LE-BE01-BA04-2020 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 3. 10. 2020.

Žalovaný vyšel z výše uvedených zjištění a odkazem na § 46a odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o azylu dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Poukázal na to, že je evidentní, že se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. To však neučinil. Sám sdělil, že měl namířeno do Německa za svou tetou. Žalovaný zdůraznil, že možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce tedy nesporně měl. Žádost však podal až tehdy, když byl Policií ČR zajištěn za účelem realizace vyhoštění. Dle žalovaného je z postupu žalobce zároveň zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle žalovaného účinné. V této souvislosti žalovaný rovněž odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

8. Krajský soud k námitkám žalobce předeseílá, že rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany je podle § 46a odst. 6 zákona o azylu prvním úkonem v řízení a podle § 46a odst. 4 téhož zákona musí žalovaný tento úkon učinit v poměrně krátké lhůtě 5 dnů, a to včetně doručení rozhodnutí žadateli. Žalovaný proto při vydání rozhodnutí o zajištění vychází především z dostupných informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR. V tomto postupu neshledal pochybení ani Nejvyšší správní soud, jak plyne z jeho rozsudku z 5. 3. 2014 č. j. 3 Azs 24/2013-42, za předpokladu, že převzatá skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci daného důvodu k zajištění. Námitka žalobce, že jej správní orgán nevyslechl a omezil se na zjištění policie v řízení o správním vyhoštění a zajištění, není s ohledem na výše uvedené, důvodná. Je třeba poznamenat také to, že žalovaný pro účely rozhodnutí o zajištění kromě toho zohlednil i okolnosti, za kterých žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svá zjištění a závěry z nich plynoucí uvedl detailně v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které soud shledal dostatečným a vyhovujícím nárokům § 68 odst. 3 správního řádu.
9. Soud dále zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal i s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen vědomé nerespektování právního řádu České republiky žalobcem (žalobce pobýval na území ČR bez cestovního dokladu, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, na území České republiky přicestoval skrytý v návěsu nákladního automobilu, z čehož je zřejmá ilegálnost vstupu na území České republiky), ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným, ač měl k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany před svým zajištěním dostatek času. Shodně s žalovaným také soud poukazuje na to, že z výpovědi žalobce jasně plyne, že po opuštění kamionu, jímž ilegálně přicestoval na území České republiky, žalobce namířil na vlakové nádraží, kde si zakoupil jízdenku, aby mohl dále postupovat v cestě do Německa, nikoliv na Policii ČR či do přijímacího střediska, aby mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany. Poukázat je také třeba na to, že žalobce sdělil správnímu orgánu, že o mezinárodní ochranu

nepožádal už v Řecku, tedy v první bezpečné zemi na své cestě ze země původu s argumentací, že tam dle jeho slov není práce a jeho cílem bylo Německo, kde má tetu. Ve shodě s žalovaným soud s ohledem na výše uvedené okolnosti dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území České republiky vycestovat, nebo bude chtít pokračovat do Německa, kam měl namířeno a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. I dle názoru soudu propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Zajištění žalobce není ani v rozporu se Směrnicí UNHCR o zajištění, neboť není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Podle názoru soudu tedy existuje důvodná obava, že by žalobce v případě, pokud by jeho osobní svoboda nebyla omezena, nadále nerespektoval své právní povinnosti a vyhýbal se kontaktu s orgány veřejné moci. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s článkem 15 Směrnice č. 2013/33, EU. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu. Zde je třeba poznamenat, že žalobce v žalobě ani neuvádí konkrétně, které okolnosti nevzal správní orgán dostatečně v úvahu. Soud nesdílí ani výhrady žalobce ohledně stanovení doby zajištění. Žalovaný postupoval v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu, své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil. S těmito závěry se soud zcela ztotožňuje, a proto v podrobnostech odkazuje na stranu 4 až 5 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný poukázal na konkrétní skutkové okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem dospěl k závěru o nutnosti povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximálně možné zákonné délce. Soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, odpovídá v konkrétním případě též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.

10. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít podle názoru soudu za dostatečně zjištěný a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavku § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
11. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.07.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně